

KRV NAD OÁZOU SVETLA

M. L. WANGOVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

KRV
NAD OÁZOU
SVETLA

KRV
NAD OÁZOU
SVETLA

M. L. WANGOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu M. L. Wang: Blood Over Bright Haven,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2023,
preložila Saskia Kastl.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5544. publikácia
a 214. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.
Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková

Jazykové redaktorky Alexandra Jurišová, Zuzana Šulajová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2023 by M. L. Wang

Spellograph illustration and endpaper map © 2024 Elwira Pawlikowska

Translation © Saskia Kastl 2025

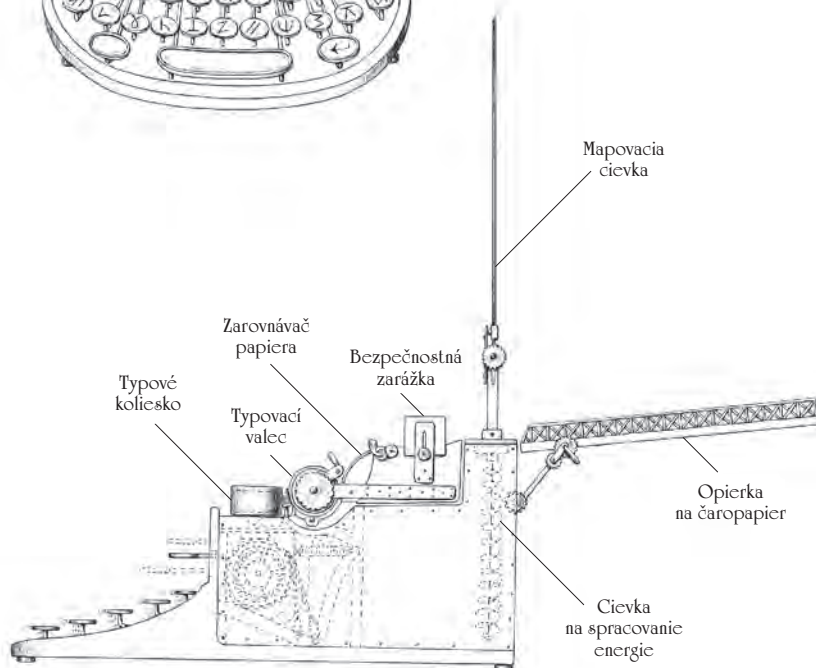
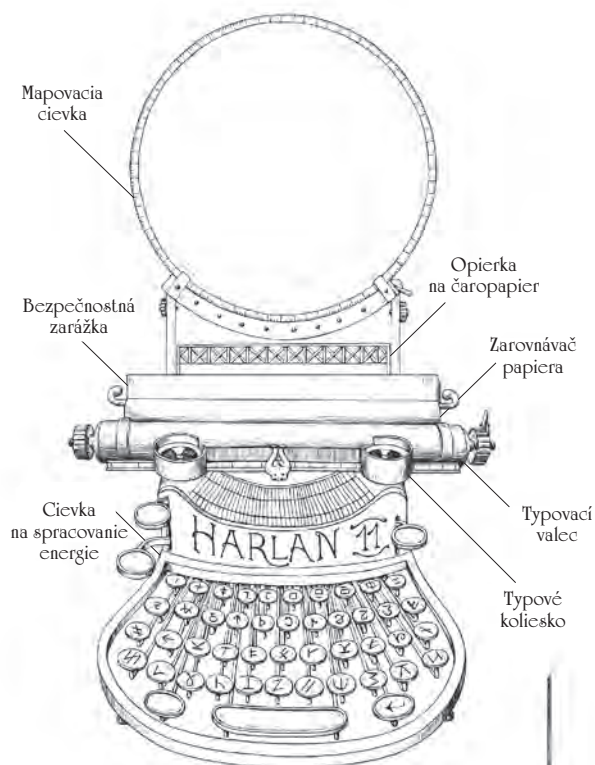
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1695-1

*Mojim spoluhráčom z DNF Crew za to,
že mi pomohli prežiť Hlbokú noc.*

ČAROGRAF

Obsah

1: LÚKA PLNÁ KVETOV	13
2: ŽENSKÁ TÚŽBA	25
3: FREYNANOVÁ PRVÁ	45
4: IBA ŽART	65
5: NA POHÁRIK	83
6: PREDURČENÝ NA SLUŽBU	101
7: SIEŤAR	115
8: ČÍTAČ RÚN	131
9: BOSORKINO OKNO	153
10: NA MÍLE ĎALEKO	167
11: BEŽNÉ KLIATBY	179
12: SMRŤ BOŽSTVA	189
13: ALCHÝMIA ENERGIE	197
14: ZRADNÝ PRECHOD	211
15: PRAVDA	235
16: AKT BRANIA	251
17: DIEVČENSKÝ ROZHOVOR	267
18: HODY A RODINA	291

19: MÁGYNINO ZRKADLO	309
20: AKO ZVERY	321
21: DÁMA A DÉMON.....	337
22: NESKROTNÁ NÁDEJ	359
23: PRED ZÁNIKOM.....	369

Vrecková príručka terminológie mágie

<i>pre začiatočníkov</i>	<i>385</i>
--------------------------------	------------

<i>Podakovanie</i>	<i>395</i>
--------------------------	------------

Lúka plná kvetov

Thomil sa z prieskumu vracal dlhšou trasou. Hoci vedel, že to nie je najmúdrejšie, aj tak si zložil kapucňu z vlčej kožušiny a postupoval zavýjajúcou temnotou v ústrety ostrým ihličkám vetra. Thomilovi bohovia bdeli v tejto zime, v snehu a rovnako aj v byľke krókusu s príslubom farby tuho spiacej pod ľadom. Ak ho mali teraz objať naposledy, chcel to pocítiť.

Tí, čo ešte zostali z Thomilovho kmeňa, sa tisli k sebe na brehu Tiranského jazera. V tme sa Kaldonci oproti šíremu ľadu javili malí. Spomedzi niekoľkých prieskumníkov, ktorí sa oddelili od skupiny, aby ju vopred varovali pred zlovlkami, snežnými levmi a znepriateľnými kmeňmi, sa Thomil k svojmu kmeňu pripojil ako posledný, zavŕšiac jeho počet na štyridsať. Z národa, ktorý mal kedysi desaťtisíce ľudí, zostalo len štyridsať.

„Nik nás neprenasleduje,“ povedal Beyern. Nebola to otázka. Z Thomilových pohybov vyčítal všetko, čo potreboval vedieť.

Keďže život sa z územia Kwenov čoraz väčšmi vytrácal, z hľadania nebezpečenstva sa stala skôr formalita než nutnosť. S iným kmeňom sa Kaldonci stretli naposledy pred šiestimi mesiacmi a zlovlka Thomil nevidel už niekoľko rokov. Najobávanejší zabijak v tejto stepi sa nepohyboval na pozemských nohách a ani najlepší kwenský prieskumníci nedokázali vytušiť, že sa blíži.

„Pripoj sa k svojej rodine.“ Beyern kývol hlavou na Maevu a Arrasa, túliacich sa k sebe v tme. „A daj si kapucňu, hlupák.“

„Áno, strýko.“ Thomil sa usmial, cez skrehnuté uši si natiahol kapucňu a usiloval sa nemyslieť na to, že Bayern ho možno karhá naposledy.

Keď si Thomil čupol vedľa Maevy, bola ticho. Thomil sestru prerástol už asi pred piatimi rokmi, no ona preňho bude vždy útočiskom, teplom domova, aj po tom, čo zo sveta zmizne všetka láska. Pozrela sa mu do očí a potom sa obrátila k žiare za jazerom, nabádajúc ho, aby jej pohľad nasledoval a pocítil jej nádej.

Krajina na vzdialenom brehu jazera bola celkom cudzia – budovy tam siahali vyššie než hocijaký strom, vrcholky ich veží sa zahrýzali do oblohy ako zuby, stroje buchotali a hučali. Mesto Tiran nikdy nebude domovom, no bolo šancou na prežitie. Okolo kovovej metropoly sa trblietala magická bariéra a prikrývala ju kupolou, ktorá sa tiahla od pohoria, čo hltá slnko na západe, k nižším hrobovým mohylám na východe. Tie slnečné čary chránili jej obyvateľov pred zimou a Skazou – pred všetkým, čo dohnalo Kaldoncov na pokraj vyhynutia.

„Pripravený?“ spýtal sa Arras, lebo to bol presne ten typ hlúpej otázky, akú rád kládol.

„Nie.“ Thomil sa usiloval, aby odpoveď sestrinmu manželovi nevyznela nazlostene – ale vážne, ako môže byť človek niekedy pripravený na takmer istú smrť? A ak aj nie na smrť, potom na enormnosť neznáma? Kwenská step bola jediná matka, akú kedy Thomil poznal – brutálna, no zrozumiteľná, pokiaľ človek dokázal nehybne načúvať a spoznať jej tajomstvá. Ešte aj keď sa díval na mesto na druhej strane jazera, jeho myseľ stále nedokázala prijať myšlienku, že v tých nepochopiteľných čarách na opačnej strane bariéry by mohlo čakať bezpečie.

Maeva stisla Thomilovi ruku, jej dotyk bol rovnako upokojujúci, ako keď boli malí a on k nej prišiel s plačom, lebo sa mu sníval hrozný sen o vlkoch s mnohopočetnými papuľami. Chcel si stiahnuť jelenicovú rukavicu a vrúcne jej ten dotyk opätovať pre prípad, že je to naposledy. No Kaldonci mali tichú dohodu, že sa nebudú lúčiť. Hoci iracionálne, aj tak museli naďalej veriť, že sa všetci dožijú úsvitu.

„Thomil,“ prehovorila Maeva s jemnou istotou, ktorá mu napovedala, že vidí pochyby kopiať sa pod jeho pokojným zovňajškom. „Beh, ktorý má zmysel, nikdy nie je krátky.“ Múdrosť starých lovcov pramenila z toho, že vystopovať najväčšiu korisť niekedy trvalo celé dni. Po nej nasledovala abstraktná múdrosť staršej sestry, akú

mohla vysloviť iba Maeva: „Vieš, že neutekáme pred zánikom. Bežíme v ústrety nádeji.“

Maevina a Arrasova dcéra čosi ospalo zamumlala na otcovom pleci a Maeva stisla Thomilovi ruku o niečo silnejšie, čím prezradila svoju úzkosť.

„A ty vieš, že Carra bude v poriadku,“ odvetil Thomil v snahe opäťovať sestre jej ubezpečenie. „Keď nič iné, Arras vie aspoň bežať.“

„To mala byť skrytá narážka na moju inteligenciu?“ Arras nadvihol huňatú brvu.

„Bola skrytá?“

„Prisahám, braček, keby moje dievčatko nespalo, jednu by som ti prilepil.“

„Viem.“ Thomil sa zaškeril na svojho mohutného švagra. „Prečo si myslíš, že som počkal, až zaspí?“

Bola to hlúpa výmena slov, no aspoň Maevu rozosmiala. A záležalo iba na tom: aby ich posledné rodinné chvíle na tomto brehu boli srdečné.

„Už je takmer čas.“ Hlas Serthy, staršej členky kmeňa, zavrzgal ponad mrmot rodiny ako dub. „Rozprúďte krv vo svojich nohách.“

„Nástroje a zbrane tu nechajte,“ dodal Beyern. „Iba by vás spomalili.“

Thomil poslúchol a svoj luk s tulcom zložil do snehu. Ten jednoduchý úkon, vzdať sa svojich zbraní, bol ťažší, než čakal. Kaldoncov tisícky rokov definovala ich zručnosť v love. Zanechať luky a kopije znamenalo pripustiť, že už nie sú tí alfa predátori, akými boli ich predkovia.

„Vstávajte.“ Beyern kráčal po brehu a burcoval chorľavých a ospalých na nohy. „Dnes v noci už teplota viac neklesne. Ak má ľad na teplom konci vydržať, musíme ísť teraz.“

Prvé slnečné lúče sa už spriahali s teplom z bariéry, aby oslabili zamrznuté jazero medzi stepou a Tiranom. Letné teplo postupne roztopí neprekonateľné snehové záveje na úpäti hôr a otvorí bezpečnejšie cesty do Tiranu po súši, no aj tí najoptimistickejší Kaldonci vedeli, že kmeň dovtedy nevydrží. Skaza už vzala priveľa zvierat, ktoré lovili, a aj letnú úrodu, z ktorej by prežili Hlbokú noc.

Prechod cez jazero bola ich jediná šanca.

Keď si ju Arras napravil na rukách, štvorročná Carra sa zobudila.

„Oco,“ povedala ospalo, „vrátil sa už strýko Thomil?“

„Áno, srdiečko. Je tu,“ upokojil ju Arras, a keď sa Carra aj naďalej

tvárila ustarostene, zaboril nos do spleti jej červenkastých vlasov a pošepol jej niečo, z čoho sa zachichotala. „A teraz tíško, dušička. Všetko bude v poriadku.“

Deti v Carrinom veku a mladšie nemohli bežať cez sneh po kolená, museli ich niesť. Arras si našťastie aj počas neúrodných mesiacov Hlbokej noci udržal svoju mamutiu silu. Ak osud dovoľí, dokáže tie tri kilometre zabehnúť aj so záťažou. No aj to bola len malá nádej. Najväčším nebezpečenstvom na jazere nebude zima, vyčerpanie ani tenký ľad.

Ale Skaza, desaťnásobná.

„Bežte, pokiaľ vládnete dýchať,“ povedal Beyern. „Kvôli ničomu sa nezastavujte. Po nikoho sa nevracajte. Aj keby to bola vaša krv.“ Jeho slová zbeleli a ostali visieť vo vzduchu ako pohrebný rubáš. „Teraz sme jedna krv, s jedným menom a jedným cieľom: *prejsť na druhú stranu*.“

„Všetci sa pripravte,“ vyzvala ich Sertha, keď aj posledný Kaldonec zaujal pozíciu vedľa skál.

V počte mala byť sila. Žiaden osamelý bežec ešte neprebehol na druhú stranu celý, no vo veľkých skupinách občas existovala šanca. Mentalita koristi.

„*Pohyb!*“

Kaldonci unisono vyrazili na jazero.

V okamihu, keď Thomilove nohy v čižmách dopadli na ľad, sa niečo zmenilo. Ľudské zmysly obvykle nezaregistrovali príchod Skazy, no tentoraz si Thomil všimol nepatrnú zmenu tlaku, prísľub zla vo vzduchu.

Vtom tmu pred ním preťala bieloba a zasiahla jedného mladého lovca, ktorý bol pred skupinou. Keď svetlo dopadlo na chlapcov rukáv, prudko sa zastavil. A keď mu ožiarilo tvár, Thomil zbadal, kto je prvou obeťou Skazy: Drevan, sirota od minulej zimy, nadaný lovec malej zveri, tichý chlapec... Teraz však nebol ticho. Nik nebol ticho, keď sa mu Skaza zadrpala do tela.

Drevanov vreskot, znásobený ľahostajnou pustatinou a vyostrený zimou, bol ako z nočnej mory. Koža sa mu odvinula z mäsa a mäso z kostí ako vlna z kľbka. Zopár mladých bežcov najbližšie pri Drevanovi s hrôzou zastalo aj napriek výkrikom starších: „Len bežte! Je po ňom! Bežte ďalej!“

Drevan opustil breh jazera šprintom, takže celý kmeň bol za ním.

Všetci videli, ako sa po vrstvách rozvinul, ako kričal, dokým mu stuhý svetla neoholili pery zo zubov, kožu z rebier a napokon mu nerozpárali pľúca. Behom niekoľkých sekúnd po malom lovcovi zostala iba hrbka látky, vlasov a holých kostí. Krv, ktorú mu svetlo odstredilo z tela, vytvorila v snehu kvet.

„Utekajte ďalej, chlapci!“ Beyern schmatol dvoch mladíkov, ktorí zastali a prinútil ich znova sa dať do pohybu. „Kvôli nikomu sa neobracajte!“

Ako ďalší zomrel Elra, osemročný chlapec, ktorý sa na chvoste skupiny s námahou brodil snehom. Jedna žena – Thomil periférnym zrakom nevidel, či Elrova mama alebo jedna z jeho starších sestier – nechcela pustiť jeho ruku a svetlo si vzalo aj ju. Nenasýtená telom podvyživeného dieťaťa sa Skaza prihrnula k ďalšej potrave, rovnako ako skákala z jedného klasu obilia na druhý, keď ich vietor nahol k sebe. Chlapec aj žena sa jeden po druhom rozvinuli a na povrchu jazera po nich zostali len prekrývajúce sa kvety.

Thomil nemohol mať mladým Kaldoncom za zlé, keď ich napínalo a keď plakali pri pohľade na to, čo zostalo po ich blízkych. No v dvadsiatich rokoch mu už Skaza vzala dosť blízkych na to, že voči nej zatvrdol. Razil si cestu vpred spolu so sestrou a jej manželom, šetriac si dych, nech počul čokoľvek, nech mu srdce trhali kohokoľvek výkriky.

Veľmi sa usiloval nepočuť, keď kričal Mirach, posledný kamarát z detstva, čo mu zvýšil, ktorý sa ako posledný z kmeňa venoval ich tradičnej drevorezbe. Usiloval sa nevidieť, ako svetlo vzalo Rhigu, ktorá ho v matkinej neprítomnosti dojčievala; Tarhema, ktorý ho naučil loviť po tom, ako prišiel o otca; Landaira, ktorého bezchybná pamäť udržiavala nažive najstaršie piesne kmeňa.

Bolo milosrdenstvom, že keď sa všetky výkriky znásobili, splynuli do jedného všadeprítomného kvílenia, v ktorom ani to najvycibrenejšie ucho nedokázalo rozoznať konkrétne hlasy. Thomil si nedovolil pomyslieť na to, koľkí Kaldonci ešte zostali, radšej sa zameral na Arrasa pár krokov pred ním a na Maevu po jeho boku. Pokiaľ boli s ním, dokázal ísť ďalej. A ak by v nejakom okamihu už neboli... nuž, aj na to sa Thomil snažil pripraviť.

Blížili sa k stredu jazera a mladíci, ktorí sprvu šprintovali, teraz spomaľovali. Práve vytrénovaní dospelí bežci ako Thomil, Maeva a Arras boli teraz v čele. Arras viedol ich skupinku a dokonca aj s malou Carrou na rukách bol rýchlejší než všetci ostatní. Všetci Kaldonci

boli zimní bežci, no aj tie najlepšie pľúca dokázali v takých nízkych teplotách nabrať iba určité množstvo vzduchu a potom bežec podľahol chladu. Thomil začínal cítiť mráz nebezpečne hlboko v hrudi. V nádeji, že spomalí svoje dýchanie, aby si celkom nepoškodil pľúca, zaostal kúsok za Maevou a vtom biele svetlo udrelo zas.

Arrasovi priamo medzi lopatky.

Ani Maevin výkrik „*Nie!*“ – skôr prosba ako popretie – nedokázal zastaviť neodvratné. Keď sa Arras otočil k manželke, Thomil nikdy v živote v jeho oceľovo sivých očiach nevidel takú hrôzu. V lovcovom reve sa sotva dali rozoznať slová. „*Vezmi Carru!*“

Primitívne materské zúfalstvo rozhýbalo Maevino telo a tá nadľudskou rýchlosťou prekonala posledný úsek snehu, ktorý ju delil od manžela. Vytrhla Carru Arrasovi z veľkého náručia presne v momente, keď sa začal meniť na špirálu svetla, krvi a rozvíjajúceho sa svalstva.

Jeden šlahúň svetla zasiahol Carru do tváre a ona zvrieskla, vzápätí stíchla a upadla do bezvedomia. Thomil sa modlil k bohom: *Prosím, nech je to len bezvedomie*. Svetlo ju len zľahka škrablo na tvári, nepodarilo sa mu preskočiť z Arrasa na jej telo.

„Arras!“ zakvílila Maeva, lebo manželovo telo padlo do snehu a vytvorilo v ňom tvar kvetu, ktorý bol na nerozoznanie od ostatných. „Arras, nie! Nie!“ No jediné, čo preňho mohla spraviť, bolo bežať ďalej. Zvierajúc ochabnutú Carru na prsiach sa so vzlykmi potkávala vpred.

„Ja ju vezmem!“ zvolal Thomil, vediac, že jeho zničená sestra to s dodatočnou záťažou nezvládne. „Maeva, držím ju!“ Dostal sa na Maevinu úroveň a bez toho, aby prerušil krok, vzal Carru do náručia. „Sústreď sa na beh.“

Mrazivý vzduch v Thomilových pľúcach sa zmenil z pálivého na bodajúci, no bolo mu jedno, akú škodu v jeho tele napácha. Musí dostať Carru do bezpečia.

Zostávajúci bežci boli teraz už asi v troch štvrtinách jazera. Boli už takmer v cieľi, a ešte stále ich zopár zostalo. Thomil sa nepozeral, no vždy keď krik na chvíľku ustal, počul ich kroky chrupčať v snehu. Sneh bol s približujúcou sa žiarou tiranskej bariéry čoraz redší a mokrejší. Z bariéry sálalo teplo, ktoré by bolo pre Thomila vítanou úľavou, keby už nemal mrazom spálené pľúca.

Spod čižiem – ktorými s Carrou v náručí až pritvrdo došľapoval na zem – sa začala šíriť ozvena pripomínajúca prasknutie lutnovej

struny. Nepoznal ten zvuk, dokým nezosilnel a ktosi za ním nevykrikol: „Ľad! Praská!“

Thomil sa obzrel práve v okamihu, keď sa ľadová podlaha preborila pod prvým človekom. Bol to lovec Beyern – stal sa korisťou čelustí jazera. Zubaté hrany ľadu ho stisli ako tesáky, a keď spod neho vystrelili úlomky, muži a ženy za Thomilom – všetci šiesti – stratili rovnováhu.

Pre bohov, naozaj zostali len šiesti?

Nie.

Nie, to nemôže byť pravda... No sneh za popraskaným ľadom odhaľoval pravdu – bol ako lúka plná červených kvetov. Z vyše tridsiatich Kaldoncov zostala v snehu iba krv, nažive už boli len oni, a ľad pod ich nohami praskal. Stalo sa to v hrôzostrašnom slede, ako Skaza skákajúca z jednej živej veci na druhú. Ľad sa rozišiel na niekoľkých miestach a zvyšní Kaldonci sa prepadli do vody.

„Nie!“ skríkol Thomil, keď sestru zhltno ľahostajné jazero.

Keď mu pri jeho pôrode zomrela mama, práve Maeva sa ujala bračka. Keď im Skaza vzala otca, Maeva zotrela Thomilovi z tváre krv a slzy. Postupne sa im pomínuli všetky tety a súrodenci, no Maeva bola vždy pri ňom. Ako jediná konštanta.

Thomilovi sa spolu s ľadom zrútil svet. Podlomili sa mu kolená. Hoci ľad pod ním ešte držal, obklopila ho zima a tma. Utopí sa s rodinou.

Nato dusivú temnotu prešlo hlasné „*NIE!*“

Maeva vynorila hlavu z vody, na perách už mala farbu smrti a ohnivé vlasy primrznuté k lícam. Driapala sa po nakláňajúcej sa kryhe – nie aby prežila, ale aby zrevala: „*Thomil! UTEKAJ!*“

A Thomilovi sa v srdci bolestne usadila pravda: Maeva ho po celý čas niesla k tomuto okamihu. Aby na tomto poslednom úseku mohol on nieť jej dcéru. Bol to dôvod na prežitie, ktorý prevyšoval všetok jeho zármutok a strach.

Voda sa rozžiarila do biela na troch – potom štyroch, piatich, šiestich – miestach, ktoré v mihu skrvaveli, keď si Skaza vzala topiacich. Tak zahynuli aj poslední Kaldonci.

No nie celkom. Thomil si pritískal neter a dotyk jej hlavy na jeho hrudi ho vyduril na nohy. *Nie tí úplne poslední!*

Sme jedna krv. Beyernov hlas sa mu ozýval v mysli ešte aj po tom, čo lovec, Maeva a ostatní skĺzli do oslepujúcich čelustí smrti. *Jedna krv, jedno meno, jeden cieľ...*

V jeho vnútri nejestvovalo nič, len ten cieľ. Thomil sa zvrtol a *šprintom* vyrazil k mestu.

Už ho netrápilo, či si zničí telo, bežal ako doposiaľ žiadna ľudská bytosť. Carrina váha, ktorá ho mala spomaliť, ho tlačila vpred, ako-by ho všetci vrtkaví bohovia Kwenov na tomto poslednom úseku k vzdialenému brehu obdarili svojou silou. Bohyňa rodinného krbu Siernaya premenila pálenie v Thomilových pľúcach na silu, boh lovu Mearras mu prepožičal výdrž za hranicami jeho fyzických schopností a bohyňa vodstva Nenn urobila ľad pevným, aj keď Thomilovi praskal za päťami. Skaly na brehu jazera zlatisto žiarili od mágie Tiranu. Spása. A sama Smrť akoby dovolila Thomilovi prekĺznuť.

Pri posledných krokoch Thomil čižmami prerazil ľad, lebo teplo bariéry ho celkom stenčilo. Nezáležalo na tom. Voda mu tu siahala len po kolená, takže naďalej bežal a hoci ho polámaný ľad porezal, vďaka chladu necítil nijakú bolesť. Pološialený dorazil ku skalám a vydriapal sa po nich do zlatistej žiary bezpečia. Magická bariéra nezabránila Thomilovi vstúpiť – iba ho zaliala svetlom, ktoré ho prhlilo na premrznutej pokožke.

Na druhej strane vkročil do jari v rozpuku.

Dokázali to.

Thomil padol na kolená, takú rovnú zem ešte nevidel. Nie je to zem, uvedomil si. To pod jeho nohami je tiranský vynález. *Chodník*. Čo najjemnejšie zložil Carru na ten neprírodzene hladký povrch. Tváričku mala bledú od zimy a z polmesiaca pri ľavom oku, ktorý jej vypálila Skaza, jej tiekla krv. Thomil si roztrasenými rukami nešikovne stiahol rukavicu a z boku jej na krk pritlačil dva prsty.

„Prosím...“ zamumlal, „prosím, prosím...“ A ešte aj tu, kde žiaden z jeho bohov nemal dosah, mu udelili túto jednu milosť. Zacítil tep.

Carra prežije. S týmto vedomím Thomila opustila všetka zverská sila a klesol na zem vedľa svojej neterky.

Skaza bola preč, no rovnako aj akýkoľvek šepot Thomilových bohov, a to ho zanechalo úplne prázdny. Otvoril ústa, aby mohol vypustiť vzlyk, no pre slabosť zo seba dostal iba sipot. Z očí mu stekali do vlasov na spánkoch slzy, roztápali skryštalizovaný pot na jeho pokožke a on sa nenávidel za to, že nie je schopný kričať. Kaldonci boli preč a spolu s nimi všetky ich zručnosti, piesne a vzájomná láska. Zem by sa mala chvieť. Obloha by sa mala roztrhnúť a nariekať nad

ich stratou. A Thomil tu len ležal a neschopný vydať zo seba hláska preglgal ako ryba na suchu.

Nevedel, ako dlho tam ležal, keď mu do pleca kopla čižma.

„Heeej!“ ozval sa netrpezlivý hlas kohosi, kto sa už niekoľkokrát opakuje. Thomilovi sa pred očami zaostрила neznáma tvár. Muž mal zelené oči, nos ako gombík a šticu krátkych hnedých vlasov. „*Si hore, Skaziak?*“

Tirančina mala rovnaký základ ako jazyky, ktoré Thomil poznal – kaldonské korene s endrastským zaostrením slabík podobným zárezom na listoch –, no chvíľu mu trvalo, kým si jeho uši privykli na nesúladsť zvukov. Slnko, ktoré vykúkalo spoza východných kopcov, nebolo to, ktoré Thomil poznal. Bariéra pozmenila jeho farbu a rovné línie budov Tiranu lámali jeho svetlo do zvláštnych ostrých štvoruholníkov. Ešte aj vzduch, teraz keď už Thomila prestalo páliť v pľúcach a mohol ochutnať každý nádych, sa mu zdal čudný – bol zadymený, no nie ako od vaty alebo ohňa na préríi, a mal kyslastý zápach.

„Hej, Benny!“ zavolať strážca bariéry cez plece. „*Máme tu Kwena!*“

„Tentoraz len jedného?“ ozval sa druhý hlas.

„Nuž dvoch, ak rátam aj tú malú, no asi je mŕtva.“

Nad Thomilom sa zjavil druhý muž, ktorý sa od prvého líšil iba popraskom pieh na nose. Sertha ich varovala, že Tirančanov môže byť ťažké odlíšiť. Títo dvaja mali na sebe identické naškrobené uniformy s mosadznými gombíkmi. Na chrbtoch mali kovové zbrane, ktoré boli dlhšie ako kyjaky, no kratšie ako kopije. Pušky.

„*Ak sú príliš slabí, aby pracovali, niet tu pre nich miesta,*“ poznamenal pehavý strážca chladne.

Znamenalo to...?

„*Mám ich hodiť naspäť?*“

„Nie!“ podarilo sa konečne Thomilovi zo seba dostať a chytil prvého strážcu za čižmu. Možno nevládal vstať alebo vytlačiť zo seba viac ako rozorvaný sipot, no stisk mal pevný vďaka rokom zošívania kože a ťaženia tetív na luky. To by malo hovoriť za seba. „*Vládzem pracovať.*“

Tieto a zopár ďalších slov v tirančine sa Thomil stihol naučiť ešte pred prechodom cez jazero. Sertha povedala, že ten, kto sa dostane na túto stranu bariéry, to bude potrebovať na prežitie.

„*Vládzem pracovať!*“

„Ozaj?“ Pehavý Tirančan sa o tom nezdal presvedčený. „*Nevyzeráš.*“

„*Ten má ale poriadny stisk.*“ Prvý muž sa zaškeril na ruku, ktorá mu stískala čižmu. „*Nemôže byť na škodu vziať ho do tábora, aby sme videli, či sa pozbiera.*“

„*Dobre,*“ súhlasil netrpezlivo pehavý. „*Dievčata sa zbavím.*“ Načiahol sa po Carre.

„*NIE!*“ Zúfalstvo rozhybalo Thomilovo telo a vrhol sa vpred, aby obrátil svoju neter.

„*Och, pre Feryna!*“ Prvý strážca dvihol nohu k Thomilovmu plecu, aby ho odkopol.

No Sertha im povedala o Tirančanoch ešte niečo: nemôžu vedome oddeľovať rodičov od detí. Zakazujú to ich božie zákony. A tak, brániac Carru svojím telom, Thomil zachrčal tiranské slovo, pre ktoré mali Kaldonci len malé využitie:

„*Moja... moja dcéra.*“

Prišlo mu až fyzicky zle z toho, že popiera Maevinu a Arrasovu existenciu, keď na jazere bola ich čerstvo preliata krv. No Tirančania pripisovali zvláštnu moc slovám a nárokovaníu vlastníctva.

Čižma sa vzdialila od Thomilovho pleca.

„*Tvoja dcéra, ha?*“ prehodil pehavý. Tirančania mali zjavne rovnaký problém s rozoznávaním tvári Kwenov, lebo ani jeden zo strážcov sa nepýtal, prečo majú Thomil a jeho neter len pramálo spoločných črt. Stačilo im, že obaja majú sivé oči.

„*Dobre teda, môžete ísť do tábora spolu. Uvidíš, ako sa vám tam bude páčiť.*“

Keď sa Thomil zmätene pozrel na pehavého strážcu, Tirančan zlostne dodal: „*Držím palce, aby si uživil toho malého potkana. Bude to tvoja smrť.*“

Ak mali jeho slová Thomila zastrašiť, bol to úbohý pokus. Vari ten muž nechápe? Thomil už je mŕtvy. Jeho celá bytosť leží na druhej strane bariéry v kôpke krvavých franforcov, ktoré zmiznú s čerstvo napadnutým snehom. Ale Carra je nažive. A pokým Thomil dýcha, pri všetkých jeho mlčanlivých bohoch, to tak aj zostane.

V hĺbke srdca pochyboval, že je v tomto mechanickom meste plnom kovu možné vychovávať kaldonské dieťa, no ak sa o to nepokúsi, zradí všetkých svojich predkov. Pokiaľ zostanú spolu, môže si povedať, že to krviprelieanie počas prechodu nebolo márne.

Kaldonci ešte žijú.

